

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 655/2015
01.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. С.А., због кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног адв. Н.Ц., поднетом против правноснажних пресуда Трећег основног суда у Београду К. 761/14 од 26.02.2015. године и Вишег суда у Београду Кж1 143/15 од 24.04.2015. године, у седници већа одржаној 01.09.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окр. С.А., поднет против правноснажних пресуда Трећег основног суда у Београду К. 761/14 од 26.02.2015. године и Вишег суда у Београду Кж1 143/15 од 24.04.2015. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду К. 761/14 од 26.02.2015. године окр. С.А. оглашен је кривим због два кривична дела недавања издржавања из члана 195. став 1. КЗ, за која дела су му утврђене казне затвора у трајању од по два месеца, па му је изречена условна осуда тако што му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се казна неће извршити уколико окривљени у року од једне године не учини ново кривично дело.

Одлучујући о жалби браниоца окривљеног, Виши суд у Београду је пресудом Кж1 143/15 од 24.04.2015. године, одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног адв. Н.Ц., поднео је захтев за заштиту законитости због кршења основних људских права, због повреде закона која је од значаја за правилну и уједначену примену права, због битних повреда одредаба кривичног поступка, због погрешне примене кривичног закона, због одлуке о казни заштитној мери имовинском

захтеву и о трошковима, са предлогом да Врховни касациони суд обе пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. С.А. је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да у конкретном случају, у радњама и понашању окривљеног нема ни објективних ни субјективних елемената кривичног дела, да окривљени није извршио кривично дело већ да је оглашен кривим „због тога што је жив и што нема новца“, а такво кривично дело не постоји, да окривљени није имао новца ни за сопствену егзистенцију и да због тога није био у могућности да плаћа издржавање.

Иако бранилац у поднетом захтеву не опредељује конкретно ни једну повреду закона која, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, представља разлог из кога је дозвољено поднети ово ванредно правно средство, из изнетих навода захтева произилази да указује на повреду закона у питању да ли је дело за које је окривљени оглашен кривим кривично дело – члан 439. тачка 1. ЗКП.

По налажењу Врховног касационог суда, неосновано се захтевом браниоца окривљеног указује на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП.

Одредбом члана 195. став 1. прописано је да кривично дело недавање издржавања чини онај ко не даје издржавање за лице које је по закону дужан да издржава, а та дужност је утврђена извршном судском одлуком или извршним поравнањем пред судом или другим надлежним органом, у износу и на начин како је то одлуком односно поравнањем утврђено.

Изреком првостепене пресуде окр. С.А. оглашен је кривим, јер у времену означеном у изреци првостепене пресуде није давао издржавање за своју малолетну децу Х. и С.А., а та дужност утврђена је извршном судском пресудом Првог основног суда у Београду П2 5997/10 од 17.01.2011. године.

Из наведеног чињеничног описа произилазе сви субјективни и објективни елементи бића кривичног дела из члана 195. став 1. КЗ те је, првостепени суд правилно окривљеног огласио кривим за наведено кривично дело, и о томе у првостепеној пресуди дао довољне и јасне разлоге, које је и другостепени суд у свему прихватио, а које разлоге прихвата и Врховни касациони суд.

Стога неосновано бранилац окривљеног у поднетом захтеву указује на постојање повреде закона из члана 439. тачка 1. ЗКП.

Из изнетих разлога, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

**Записничар - саветник
Драгана Вуксановић,с.р.**

**Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.**